

200701019/1.

Datum uitspraak: 29 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/38436 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg, van 18 januari 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 5 augustus 1997 heeft de Staatssecretaris van Justitie aanvragen van appellant om toelating als vluchteling en om verlening van een vergunning tot verblijf afgewezen.

Bij besluit van 27 maart 2003 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister), voor zover thans van belang, geweigerd om appellant ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

Bij besluit van 4 augustus 2006 heeft de minister de tegen deze besluiten door appellant gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 18 januari 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellant ingestelde beroep gedeeltelijk gegrond verklaard en het besluit van 4 augustus 2006 vernietigd voor zover dit strekt tot het niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, bepaald dat de rechtsgevolgen daarvan in stand blijven en het beroep voor het overige ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 21 februari 2007 heeft de Minister van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ten aanzien van het hoger beroep tegen de uitspraak, voor zover die betrekking heeft op de beslissing op het door appellant tegen het besluit van 5 augustus 1997 gemaakte bezwaar, overweegt de Afdeling als volgt.

Ingevolge artikel 120 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), voor zover thans van belang, kan hoger beroep, als bedoeld in artikel 84 van die wet, slechts worden ingesteld tegen een uitspraak van de rechtbank over een besluit dat is bekendgemaakt na het tijdstip van inwerkingtreding van deze wet, met uitzondering van een beslissing op bezwaar gericht tegen een besluit bekendgemaakt voor inwerkingtreding van de wet.

Het hoger beroep richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank over voormeld besluit van 4 augustus 2006, bevattende een beslissing op bezwaar, gericht tegen voormeld besluit van 5 augustus 1997, dat is bekendgemaakt op dezelfde dag, derhalve vóór inwerkingtreding van de Vw 2000 op 1 april 2001.

Gelet op voormeld artikel 120, gelezen in verbinding met

artikel 33e van de Vreemdelingenwet (oud), kan hiertegen geen hoger beroep worden ingesteld.

2.1.1. De Afdeling is in zoverre kennelijk onbevoegd van het hoger beroep kennis te nemen.

2.2. Hetgeen in het hoger-beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank op het beroep van appellant tegen de beslissing van 4 augustus 2006 op het door hem tegen het besluit van 27 maart 2003 gemaakte bezwaar naar voren is gebracht en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vw 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2.1. Het hoger beroep is in zoverre kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient in zoverre te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart zich onbevoegd van het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg, van 18 januari 2007 kennis te nemen, voor zover die uitspraak betrekking heeft op de beslissing op het bezwaar tegen het besluit van 5 augustus 1997;
- II. bevestigt die uitspraak voor het overige.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.P.M. Zwinkels, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

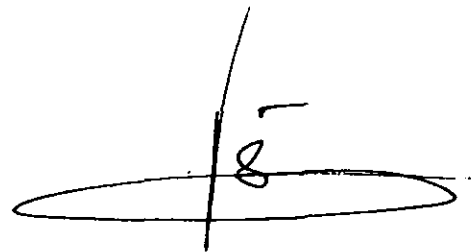
w.g. Zwinkels
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 29 juni 2007

309-501.

Verzonden: **29 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

Postadres: Unit 1F-zaken, Postbus 75718, 1118 ZT Schiphol

Infolijn 0900-1234561 (EUR 0,10 p.m.)
(werkdagen van 9.00 tot 17.00 uur)
Fax (020) 8897875
Internet www.ind.nl

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE
Kenmerk Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)
Nummer: 9309-06-0177

Op 5 augustus 1997 is namens ~~de~~ staatloos, geboren op ~~de~~ verder te noemen betrokkene, een bezwaarschrift ingediend, gericht tegen de beschikking van 4 augustus 1997, waarbij de aanvragen om toelating als vluchteling en om verlening van een vergunning tot verblijf niet zijn ingewilligd.

Tevens is door betrokkene op 23 april 2003 een bezwaarschrift ingediend, gericht tegen de beschikking van 27 maart 2003, waarbij betrokkene ambtshalve een reguliere verblijfsvergunning onder de beperking "tijdsverloop in de asielprocedure" is onthouden.

Betrokkene is op 4 september 1993 Nederland in gereisd en heeft op 5 september 1993 verzoeken om toelating als vluchteling en om een vergunning tot verblijf ingediend. Betrokkene is op 15 september 1993 gehoord omtrent zijn asielmotieven. Bij beschikking d.d. 12 november 1993 zijn de verzoeken afgewezen. Bij schrijven van 27 december 1993 is namens betrokkene een (voorlopig) herzieningsverzoek ingediend. Betrokkene is op 24 augustus 1994 gehoord door de Adviescommissie voor vreemdelingen zaken. Bij besluit (in herziening) van 28 oktober 1994 zijn de verzoeken van betrokkene afgewezen.

Namens betrokkene is op 24 november 1994 een verzoek om voorlopige voorziening ingediend, strekkende tot achterwege laten van de uitzetting totdat op het beroep schrift is beslist. Tevens is op die datum beroep ingesteld tegen de beschikking van 28 oktober 1994. Het verzoek is op 6 februari 1995 toegewezen. Bij uitspraak van 10 juli 1996 is het beroep ongegrond verklaard.

Betrokkene heeft op 4 augustus 1997 opnieuw een aanvraag om toelating als vluchteling en om verlening van een vergunning tot verblijf om klemmende redenen van humanitaire aard ingediend. Betrokkene is op 4 augustus 1997 nader gehoord. Op diezelfde dag zijn aanvullingen en correcties ingediend. Bij beschikking van 5 augustus 1997 zijn de aanvragen van betrokkene niet ingewilligd. Bij schrijven van 5 augustus 1997 is namens betrokkene een bezwaarschrift ingediend. Tevens is op gelijke datum een verzoek om voorlopige voorziening tegen de dreigende verwijdering ingediend. Bij uitspraak van 18 augustus 1997 is de voorlopige voorziening toegewezen. Bij schrijven van 11 juni 1998 is door de minister van Buitenlandse Zaken een ambtsbericht uitgebracht (Kenmerk: DPC/AM-43532). Betrokkene is op 26 november 1998 gehoord door een ambtelijke commissie. Vervolgens is betrokkene op 3 mei 2000 aanvullend gehoord, nadat bij brief van 7 april 2000 aan de toenmalige gemachtigde van betrokkene was meegedeeld dat het dossier was doorgezonden naar het Projectteam 1F in verband met de eventuele toepassing van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. Vervolgens is de minister van Buitenlandse Zaken om nadere informatie verzocht. Door de minister van Buitenlandse Zaken is op 8 juni 2001 een individueel ambtsbericht uitgebracht (Kenmerk: DPC/AM-43532).

Bij beschikking van 28 november 2001 is het bezwaarschrift van 5 augustus 1997 ongegrond verklaard. Bij brief van 4 december 2001 is tegen dit besluit een beroep schrift ingediend. Bij uitspraak van 4 mei 2004 is door de rechtbank te 's

Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht, dit beroep gegrond verklaard (AWB 01/65429).

Bij beschikking van 14 juli 2004 is het bezwaarschrift van 5 augustus 1997 ongegrond verklaard. Bij brief van 21 juli 2004 is tegen dit besluit een beroepschrift ingediend. Bij brief van 28 april 2005 is de bestreden beschikking ingetrokken.

Betrokkene heeft op 5 september 2002 een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "tijdsverloop tijdens de asielprocedure". Bij beschikking van 7 februari 2003 is deze aanvraag afgewezen. Op 14 februari 2003 heeft betrokkene hiertegen een bezwaarschrift ingediend. Bij brief van 27 maart 2003 is de beschikking van 7 februari 2003 ingetrokken. Voorts is betrokkene ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "tijdsverloop in de asielprocedure" onthouden. Bij brief van 23 april 2003 heeft betrokkene hiertegen een bezwaarschrift ingediend. Bij beschikking van 1 mei 2003 is het bezwaarschrift ongegrond verklaard. Betrokkene heeft bij brief van 6 mei 2003 een beroepschrift hiertegen ingediend. Bij uitspraak van 4 mei 2004 heeft de rechtbank te 's Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht, dit beroep gegrond verklaard (AWB 03/27105).

De aanvraag om toelating als vluchteling wordt op grond van artikel 117 van de Vreemdelingenwet 2000 verder aangemerkt als een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van de Vreemdelingenwet 2000.

De aanvraag om verlening van een vergunning tot verblijf wordt op grond van artikel 117 van de Vreemdelingenwet 2000 verder aangemerkt als een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van de Vreemdelingenwet 2000.

Derhalve wordt het bezwaarschrift van 5 augustus 1997 geacht te zijn gericht tegen het niet inwilligen van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd alsmede gericht tegen het niet inwilligen van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd.

De inhoud van het dossier is bij de besluitvorming betrokken.

Betrokkene is op 6 maart 2006 gehoord door een ambtelijke commissie. Dit gehoor, waarvan een verslag is opgemaakt, is eveneens betrokken in de besluitvorming.

Bij beschikking van heden zal een beslissing genomen worden op zowel het bezwaarschrift van 5 augustus 1997, als het bezwaarschrift van 23 april 2003.

Eerst zal worden ingegaan op het bezwaarschrift van 5 augustus 1997, gericht tegen de tegen de niet inwilliging van de aanvragen om toelating als vluchteling en om verlening van een vergunning tot verblijf.

In de hierboven genoemde beschikking d. d. 5 augustus 1997, waarvan de inhoud hier als herhaald en ingelast dienen te worden beschouwd, is gemotiveerd op de van belang zijnde aspecten van de zaak ingegaan. Ter aanvulling daarop en naar aanleiding van hetgeen in het bezwaarschrift is aangevoerd en het gestelde ter zitting wordt nog het volgende overwogen.

In het bezwaarschrift wordt gesteld dat het tardief is en in strijd met de redelijkheid en billijkheid dat in een zo'n laat stadium een beroep wordt gedaan op artikel 1F. Hiertoe wordt overwogen dat dezerzijds erkend wordt dat betrokkene reeds in 1993 verklaringen heeft afgelegd over de executie van de spion. Hieromtrent dient echter te worden opgemerkt dat concrete informatie over de organisatiestructuren en de werkzaamheden van de PLO pas door het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 8 juni 2001 bekend zijn geworden. Bovendien is specifieke informatie over executies van spionnen door de PLO uit dit ambtsbericht bekend geworden, waardoor de verklaringen van betrokkene hieromtrent bevestigd werden. Het complete feitencomplex dat geleid heeft tot de conclusie dat artikel 1F op de

aanvraag van betrokkene van toepassing is, was derhalve niet bekend toen betrokkene zijn eerste aanvraag indiende. Mede nu hieronder uitgebreid wordt gemotiveerd waarom artikel 1F van toepassing is op de aanvraag van betrokkene, kan niet worden gesteld dat betrokkene erop heeft mogen vertrouwen dat hem nimmer meer artikel 1F zou worden tegengeworpen. Bovendien kan in de onderhavige procedure de volledige heroverweging die in het kader van de bezwaarfase plaatsvindt, leiden tot geheel of gedeeltelijk andere conclusies dan in eerste aanleg. Betrokkene is gehoord door een commissie, doch heeft niet de bestaande twijfels kunnen wegnemen. Daarbij is het volgende van belang.

Met betrekking tot de door betrokkene overgelegde foto's waarop hij met Yasser Arafat staat wordt het volgende overwogen. Uit de verklaringen van betrokkene van tijdens de zitting van 6 maart 2006 kan niet worden afgeleid dat betrokkene door de foto's als een belangrijke medewerker van de PLO moet worden bestempeld, zoals betrokkene in het bezwaarschrift stelt. Hij heeft immers tijdens de genoemde zitting verklaard dat zijn werk belangrijk was, maar niet dat hij op de foto staat met Arafat. "Want iedereen kon toch op de foto komen met Arafat?", aldus betrokkene.

foto's

Met betrekking tot het door betrokkene overgelegde arrestatiebevel wordt het volgende overwogen. Betrokkene heeft tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de manier hoe hij te weten is gekomen dat er een arrestatiebevel tegen hem was uitgevaardigd. Tijdens het nader gehoor van 4 augustus 1997 heeft betrokkene immers verklaard dat hij niet wist dat er een arrestatiebevel tegen hem was uitgevaardigd, maar dat hij dit van zijn neef had gehoord, toen betrokkene zijn neef had opgebeld en gevraagd had of hij hem kon helpen bij zijn terugkeer. In de correcties en aanvullingen van 4 augustus 1997 heeft betrokkene verklaard dat hij in november/december 1996 telefonisch met zijn neef had gesproken en dat toen zijn neef heeft verteld dat er een arrestatiebevel tegen hem was uitgevaardigd door de autoriteiten van Gaza. Tijdens de zitting van 26 november 1998 verklaarde betrokkene echter dat het juist zijn neef was die hem direct (telefonisch) op de hoogte heeft gebracht van het arrestatiebevel. Tijdens de zitting van 6 maart 2006 verklaarde betrokkene dat hij via de telefoon hoorde dat er een arrestatiebevel was en dat hij gelooft dat het zijn moeder was die hem hierover heeft gebeld, maar dat hij dit niet zeker weet. Deze verklaringen zijn tegenstrijdig en doen in ernstige mate afbreuk aan geloofwaardigheid van betrokkene hieromtrent. Ook wekt het bevreemding dat betrokkene niet weet of zijn familieleden, mede gezien hun banden met de Palestijnse autoriteiten, nog geprobeerd hebben om het arrestatiebevel te laten intrekken. Betrokkene heeft hieromtrent immers regelmatig contact gehad met zijn familieleden. Voorts wekt het bevreemding dat de Palestijnse autoriteiten pas tweeëneenhalf jaar na het vertrek van betrokkene uit Tunesië een arrestatiebevel laten uitgaan. Niet valt in te zien dat dit pas geruime tijd na het vertrek van betrokkene is gebeurd. Betrokkene heeft hier ook geen afdoende verklaring voor kunnen geven. Bovendien dient te worden opgemerkt dat betrokkene slechts een kopie heeft overgelegd van het betreffende arrestatiebevel. Tenslotte komt uit het individuele ambtsbericht van 11 juni 1998 naar voren dat het in kopie overgelegde arrestatiebevel niet een arrestatiebevel in de ware zin des woords betreft, doch een interne dienstopdracht van de algemene inlichtingendienst aan één van haar onderdelen. Dit is eveneens in tegenstrijd met wat betrokkene hieromtrent heeft verklaard. Betrokkene heeft immers in de correcties en aanvullingen van 4 augustus 1997 verklaard dat er een arrestatiebevel tegen hem was uitgevaardigd door de autoriteiten in Gaza. Gelet op het vorenoverwogene wordt niet aannemelijk geacht dat het door betrokkene overgelegde kopie van een arrestatiebevel authentiek is.

bevel

Het bezwaarschrift, gericht tegen de beschikking van 4 augustus 1997, wordt derhalve ongegrond verklaard. Daarnaast wordt nog het volgende overwogen.

Artikel 31 eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt een aanvraag afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een grond voor verlening vormen.

Gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid

Ingevolge artikel 31, tweede lid, onder k, van de Vreemdelingenwet wordt bij het onderzoek of de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel kan worden afgewezen mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Ingevolge C1/5.13.3 juncto B1/2.2.4 van de Vreemdelingen-circulaire wordt de aanvraag afgewezen op grond van het gegeven dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde, indien ten aanzien van de vreemdeling ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat hij zich heeft schuldig gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals dit verdrag is gewijzigd bij Protocol van New York van 31 januari 1967.

Aanleiding artikel 1F-onderzoek

Betrokkene heeft ter ondersteuning van zijn aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel het volgende aangevoerd.

Betrokkene behoort tot de Palestijnse bevolkingsgroep. Hij heeft zich in 1980 in Egypte aangesloten bij de PLO. Betrokkene is vervolgens naar Libanon gestuurd door de PLO en heeft aldaar een training ten aanzien van het gebruik van communicatie-apparatuur gedaan. Betrokkene heeft vervolgens gewerkt bij de afdeling verbindingen in West-Beiroet onder . Betrokkene heeft daarna achtereenvolgens voor de in , Tunesië, Angola en wederom Tunesië gewerkt.

Ten aanzien van zijn verklaringen wordt overwogen dat aannemelijk en geloofwaardig is dat betrokkene voor de heeft gewerkt. De verklaringen van betrokkene omtrent zijn opleiding en werk voor de afdeling verbindingen zijn gedetailleerd en consistent. Zijn verklaringen dienaangaande komen overeen met hetgeen bekend is uit algemene bronnen. Er bestaat dan ook geen twijfel aan de omstandigheid dat betrokkene deel heeft uitgemaakt van de

Gedragingen waarmee betrokkene in verband wordt gebracht

Het naar aanleiding van bovenstaande omstandigheden ingestelde onderzoek naar de toepasselijkheid van het bepaalde in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag (Vv), heeft opgeleverd dat betrokkene in verband moet worden gebracht met standrechtelijke executie.

Deze conclusie is tot stand gekomen op basis van de verklaringen van betrokkene.

Verdragskader – artikel 1F en definitie van begrippen

Ingevolge het bepaalde in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag, zijn de bepalingen van dat verdrag niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat:

- hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
- hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;
- hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

Het Charter of the International Military Tribunal (het zogenaamde Neurenberg-Handvest) van 1945, geeft algemene definities van de in artikel 1F Vv, aanhef en onder a genoemde categorieën van misdrijven. Naar dit Handvest wordt in het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for determining Refugee Status (Genève 1992) verwezen als instrument in de zin van artikel 1F, aanhef en onder a, van het Vluchtelingenverdrag.

De meest recente algemene definities van de begrippen oorlogsmisdrijf en misdrijf tegen de menselijkheid, voor zover vallend binnen de rechtsmacht van het Internationaal Strafhof te Den Haag, zijn opgenomen in het Statuut van Rome inzake

het Internationaal Strafhof (Trb. jrg. 2000, nr. 120). Het Statuut is door Nederland op 17 juli 2001 geratificeerd. Artikel 8 definieert oorlogsmisdrijven waarover het rechtsmacht heeft als 'grave breaches of the Geneva Conventions of 1949 (2 (a)), other serious violations of the laws and customs applicable in international armed conflict, within the established framework of international law (2 (b)), in the case of an armed conflict not of an international character, serious violations of article 3 common to the four Geneva Conventions of 12 August 1949 (2 (c)), and other serious violations of the laws and customs applicable in armed conflicts not of an international character, within the established framework of international law (2 (e))'. Voorts verstaat het Rome Statute of the International Criminal Court van 1998 onder misdrijven tegen de menselijkheid waarover het internationaal strafhof rechtsmacht heeft, de in artikel 7 genoemde handelingen 'when committed as part of a widespread or systematic attack directed against any civilian population, with knowledge of the attack'.

X Artikel 1F, aanhef en onder a – intern conflict

Betrokkene heeft zijn werkzaamheden verricht in de periode 1980 tot juni 1982 in Libanon en van 1982 tot en met 1993 voor de

In de periode 1980 tot juni 1982 was er in Libanon sprake van een intern gewapend conflict, tussen diverse partijen, waaronder de en christelijke milities.

Bij het oordeel dat sprake is van een intern gewapend conflict in genoemde periode is meegewogen dat er sprake was van grootschalige gewelddadigheden die zich gedurende een langere periode hebben voorgedaan, en dat aan het conflict duidelijk identificeerbare partijen deelnamen, waaronder begrepen de partij waar betrokkene onder moet worden geschaard.

Oorlogsmisdrijven

In het geval van een gewapend conflict dat niet een internationaal karakter draagt schrijft het gemeenschappelijk artikel 3 van de Geneefse Conventies voor de bescherming van oorlogsslachtoffers van 1949 (verder: Geneefse Conventies) voor dat iedere partij minimaal verplicht is de volgende bepalingen in acht te nemen.

- Personen die niet actief deelnemen aan de vijandelijkheden, inclusief leden van de gewapende machten die hun wapens hebben neergelegd en zij die buiten gevecht zijn gesteld door ziekte, verwondingen, detentie of enige andere oorzaak, zullen in alle omstandigheden humanaan worden behandeld, zonder onderscheid naar gelang van ras, kleur, religie of geloofsovertuiging, geslacht, afkomst of rijkdom, of naar enig ander soort criterium.

Hiertoe zijn verboden en zullen verboden blijven de volgende handelingen, ongeacht het moment en de plaats, ten opzichte van bovengenoemde personen:

- (a) het uitoefenen van geweld tegen het leven en de persoon, in het bijzonder moord in alle soorten, verminking, wrede behandeling en marteling;
 - (b) het nemen van gijzelaars;
 - (c) schendingen van de persoonlijke waardigheid, in het bijzonder vernederende en onmenselijke behandeling;
 - (d) het uitspreken van straffen en het uitvoeren van executies zonder voorafgaande berechting door een op wettige wijze opgerichte rechtbank die alle juridische waarborgen biedt welke door beschaafde volkeren worden erkend als onmisbaar.
- De gewonden en de zieken zullen worden geborgen en verzorgd.

Er zijn 188 landen partij bij de Geneefse Conventies. Het bepaalde in artikel 3 van de Geneefse Conventies maakt bovendien deel uit van internationaal gewoonterecht (Internationaal Gerechtshof in de zgn. Nicaragua-zaak van 27 juni 1986). Het Joegoslavië-tribunaal heeft voorts geoordeeld dat schendingen van het internationaal humanitair recht oorlogsmisdrijven opleveren (Tadic-zaak van 10 augustus 1995).

Betrokkene wordt onder meer in verband gebracht met een liquidatie. Deze gedraging is aan te merken als standrechtelijke executie. Deze gedraging is aan te merken als het begaan van een oorlogsmisdrijf ten tijde van een intern gewapend conflict.

In het Protocol Additional to the Geneva Conventions of 12 August 1949, and Relating to the Protection of Victims of Non- International Armed Conflicts uit 1977 (Verder: Protocol II) zijn onder meer fundamentele waarborgen neergelegd voor alle personen die niet direct of niet langer direct deelnemen aan de vijandelijkheden.

Artikel 4, eerste lid van Protocol II schrijft ten aanzien van deze groep personen voor dat zij - ongeacht eventuele vrijheidsbeperkende maatregelen - recht hebben op respect voor hun persoon, eer en opvattingen en hun religieuze gebruiken. Zij zullen onder alle omstandigheden humanaan worden behandeld, zonder enig negatief onderscheid. Het is verboden te bevelen dat geen gevangenen zullen worden gemaakt.

In het tweede lid wordt - zonder af te doen aan de algemene regel die in het eerste lid is gegeven - opgesomd welke handelingen verboden zijn en zullen blijven, ongeacht het moment en de plaats, ten opzichte van de in het eerste lid genoemde personen:

- (a) het uitoefenen van geweld tegen het leven, de gezondheid en het lichamelijk en geestelijk welzijn van personen, met name zowel moord als wrede behandeling zoals marteling, verminking of enige vorm van lijfstraffen;
- (b) collectieve bestraffingen;
- (c) het nemen van gijzelaars;
- (d) terroristische daden;
- (e) schendingen van de persoonlijke waardigheid, in het bijzonder vernederende en onmenselijke behandeling, verkrachting, gedwongen prostitutie en iedere vorm van aanranding;
- (f) slavernij en slavenhandel in welke vorm dan ook;
- (g) plundering;
- (h) bedreiging met één van de voorgenoemde handelingen.

Het derde lid bepaalt ten aanzien van kinderen dat hen de zorg en de hulp geboden wordt die zij behoeven, en dat in het bijzonder:

- (a) zij onderwijs zullen ontvangen, waaronder begrepen religieus en moreel onderwijs die in overeenstemming is met de wensen van de ouders, of bij afwezigheid van de ouders, van hen die verantwoordelijk zijn voor hun verzorging;
- (b) alle noodzakelijke stappen zullen worden ondernomen om de hereniging van families mogelijk te maken van tijdelijk gescheiden families;
- (c) kinderen die de leeftijd van vijftien jaren nog niet bereikt hebben niet zullen worden gerekruteerd door de strijdkrachten of gewapende groeperingen en niet zullen worden toegelaten om deel te nemen aan de strijd;
- (d) de bijzondere bescherming die artikel 4 van Protocol II biedt aan kinderen die de leeftijd van vijftien jaren nog niet hebben bereikt op hen van toepassing blijft als zij direct deelnemen aan de vijandelijkheden en gevangen worden genomen;
- (e) indien noodzakelijk maatregelen zullen worden genomen om, indien mogelijk met toestemming van de ouders of de verantwoordelijken voor hun verzorging, kinderen tijdelijk te verplaatsen vanuit het gebied waar vijandelijkheden plaatsvinden naar een veiliger gebied binnen het land, en daarbij zeker te stellen dat zij worden vergezeld door personen die verantwoordelijk zijn voor hun veiligheid en welzijn.

X Betrokkene wordt onder meer in verband gebracht met een standrechtelijke executie. Deze gedraging is aan te merken als het begaan van een oorlogsmisdrijf ten tijde van een intern gewapend conflict.

Uit het voorgaande komt naar voren dat de gedragingen waarmee betrokkene in verband wordt gebracht aangemerkt moeten worden als één of meerdere oorlogsmisdrijven in de zin van artikel 1F, aanhef en onder a, van het Vluchtelingenverdrag, begaan tijdens een intern gewapend conflict.

X Artikel 1F, aanhef en onder b - absolute niet-politieke misdrijven

Uit de voorgaande overwegingen komt naar voren dat de gedragingen waarmee betrokkene in verband wordt gebracht zijn aan te merken als een oorlogsmisdrijf.

Kenmerkend voor deze categorie van misdrijven is dat zij een overschrijding van een norm van dwingend internationaal recht inhouden terwijl deze norm onder geen enkele omstandigheid een afwijking toelaat. Het betreft een schending van de minimumstandaard die altijd moet worden gerespecteerd.

Misdrijven zoals genoemd in de eerder besproken Geneefse Conventies houden een overschrijding in van een norm van dwingend internationaal recht, terwijl deze norm onder geen enkele omstandigheid een afwijking toelaat. Dit is in de Geneefse Conventies ook met zoveel woorden bepaald. Oorlogsmisdrijven kenmerken zich bovendien door het wrede karakter ervan en de verregaande leedtoevoeging aan de slachtoffers. Het begaan van dergelijke misdrijven mag dan ook nimmer worden aangewend als middel om welke doelstelling dan ook te realiseren.

X Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de gedragingen waarmee betrokkene in verband wordt gebracht als een absoluut niet-politiek misdrijf moet worden gezien en dat deze derhalve als ernstig misdrijf in de zin van artikel 1F, aanhef en onder b, van het Vluchtelingenverdrag moeten worden aangemerkt.

Artikel 1F, aanhef en onder c – handelingen in strijd met de beginselen en doelstellingen van de VN

De doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties worden opgesomd in artikel 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties van 26 juni 1945 (Trb. 1987, 113).

De gedragingen waarmee betrokkene in verband wordt gebracht zijn, zoals hiervoor reeds werd overwogen, aan te merken als het begaan van een oorlogsmisdrijf. Dergelijke misdrijven zijn onverenigbaar met de in het Handvest genoemde beginselen en doelstellingen en daarom zonder meer aan te merken als handelingen die hiertegen indruisen. Derhalve wordt geconcludeerd dat deze gedragingen zijn aan te merken als handelingen in de zin van het bepaalde in artikel 1F, aanhef en onder c, van het Vluchtelingenverdrag.

Bewijslast en –maatstaf: personal and knowing participation test

Teneinde te kunnen bepalen of betrokkene individueel voor de bovenomschreven handelingen verantwoordelijk dient te worden gehouden, is gezien of ten aanzien van hem moet worden aangenomen dat hij weet heeft gehad of had behoren te hebben van het plegen van het betreffende misdrijf en of de vreemdeling op enige wijze hieraan persoonlijk heeft deelgenomen. Onder persoonlijke deelname wordt hier niet slechts verstaan het door betrokkene zelf of in diens opdracht plegen van het misdrijf, maar ook het door betrokkene direct faciliteren van het misdrijf. Hiervan is sprake als zonder het handelen of nalaten van de vreemdeling het misdrijf zou zijn gepleegd of dat het aanzienlijk moeilijker zou zijn geweest genoemd misdrijf te plegen.

Bewijslast en –maatstaf: predominantietest relatieve politieke misdrijven

Voor zover de gedragingen waarmee betrokkene in verband wordt gebracht het begaan van een of meerdere relatieve politieke misdrijven betreft zal, indien ten aanzien van deze misdrijven knowing en personal participation wordt vastgesteld, tevens worden onderzocht in hoeverre het politieke element opweegt tegen het commune element van de betreffende misdrijven.

Bewijslast en –maatstaf: positie en kennisniveau betrokkene (doelstellingen en beginselen VN)

Voor zover de gedragingen waarmee betrokkene in verband wordt gebracht aangemerkt moeten worden als handelingen in strijd met de beginselen en doelstellingen van de Verenigde Naties, zal, indien ten aanzien van deze gedragingen knowing en personal participation wordt vastgesteld, worden onderzocht of betrokkene wist of had moeten weten dat een of meerdere van de bovenstaande gedragingen indruisen tegen de beginselen en doelstellingen van de Verenigde Naties. In dit kader is gezien of betrokkene kennis had of had behoren te hebben van de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

Knowing participation

Indien één van de volgende situaties zich voordoet is er sprake van knowing participation (zie ook C1/5.13.3.3.1 Vc):

1. indien betrokkene werkzaam was voor een organisatie waarvan ik op basis van informatie van de Minister van Buitenlandse Zaken of andere hiertoe geëigende instanties heb geconcludeerd dat aan personen die behoren tot bepaalde categorieën van deze organisatie en die een verblijfsvergunning aanvragen in Nederland in de regel artikel 1F zal worden tegengeworpen;
2. indien betrokkene werkzaam was voor een onderdeel van een regerings- of overheidsorgaan, bijvoorbeeld voor een onderdeel van het leger, de veiligheidsdienst of de politie, dat volgens gezaghebbende en vrij toegankelijke rapportages op systematische wijze en/of op grote schaal misdrijven als bedoeld in artikel 1F heeft gepleegd in de periode dat betrokkene daar werkzaam was; of
3. indien betrokkene heeft deelgenomen aan handelingen waarvan hij wist of had behoren te weten dat het hier misdrijven betrof als bedoeld in artikel 1F, zonder dat hij deel uitmaakte van een orgaan of organisatie als bedoeld onder 1 en 2.

Ad 3

Uit het onderzoek komt naar voren dat betrokkene geweten heeft of had moeten weten dat in zijn directe omgeving een ernstig misdrijf is gepleegd en dat hij niets heeft ondernomen om dit misdrijf te voorkomen.

Betrokkene heeft bij het gehoor d.d. 15 september 1993 - kort samengevat - het volgende verklaard.

relaas
Hij heeft zich in 1980 in de periode dat hij in Egypte verbleef bij de PLO aangemeld. Hij is als lid ingeschreven door de vertegenwoordiger te Cairo, Osama Sharab. Hij is in opdracht van de PLO eind 1980 naar West-Beiroet gestuurd om deel te nemen aan de Palestijnse strijd. Hij heeft vervolgens gedurende twee jaar in West-Beiroet, bij de afdeling verbindingen deelgenomen aan de Palestijnse strijd. Zijn commandant in die periode was majoor die onder directe leiding stond van Arafat. Hij verbleef in de wijk Fakhani. Daar heeft hij een opleiding tot communicatie-officier gevolgd. Hij leerde omgaan met de Rakal 10 en de Rakal 20. In West-Beiroet heeft betrokkene als communicatie-officier, onder leiding van het hoofd van de Palestijnse veiligheidsdienst, een Libanese spion ontmaskerd. De betreffende man beweerde in eerste instantie dat hij voor de "Ahmed Jibril groep" werkte, maar hij bleek in werkelijkheid voor de Mossad en de christelijke milities te spioneren. Betrokkene heeft deze informatie doorgespeeld aan de afdeling van waarna de broer van betrokkene, die toen de persoonlijke lijfwacht van was, de man heeft geëxecuteerd.

Vervolgens is hij naar Djibouti gestuurd. Aldaar was hij belast met de communicatie tussen de PLO-kantoren in de landen waar de PLO een vertegenwoordiging had. Naast betrokkene waren er twee Palestijnen werkzaam op de vertegenwoordiging te Djibouti, te weten de ambassadeur en de militair attaché. Daarna is betrokkene in 1983 naar Tunis gegaan. Vervolgens heeft hij getracht om een baan te krijgen op het kantoor van de PLO in Cairo, maar dat mislukte. Vervolgens is hij toen naar Tunis teruggekeerd en vandaar is hij naar Angola gestuurd. In 1987 is betrokkene wederom naar Tunis gegaan. Aldaar heeft hij tot 1993 verbleven. Betrokkene was de laatste vijf jaar verantwoordelijk voor het door de PLO gebruikte codesysteem. Vervolgens kreeg hij de opdracht om naar Libanon te gaan.

Betrokkene heeft op 24 augustus 1994 ter zitting van de Adviescommissie voor vreemdelingen zaken onder meer het volgende verklaard.

Betrokkene kon niet terugkeren naar Libanon aangezien hij daar wordt gezocht in verband met de liquidatie van een spion in 1982 door zijn broer. Betrokkene heeft destijds, toen hij werkzaam was op de afdeling communicatie van de veiligheidsdienst een telegram aangenomen en de codes van dat telegram ontcijferd. Het betrof een telegram van een Libanees aan een hem onbekend persoon en de inhoud daarvan was een plan om te vermoorden. De afzender is op basis van de inhoud van het telegram geliquideerd.

Betrokkene bekleedde een gevoelige functie binnen de PLO, te weten het ontcijferen van codes. Betrokkene heeft een officierspas van de PLO overgelegd, waarop de rang van betrokkene vermeld staat, te weten luitenant.

Bij het aanvullend gehoor d.d. 3 mei 2000 heeft betrokkene onder meer het volgende verklaard.

Betrokkene heeft zich in 1980 bij de PLO aangemeld, aangezien dat de enige manier voor hem was om aan een verblijfsvergunning voor Egypte te komen. Vervolgens is hij naar Libanon gestuurd door de PLO. Aldaar kreeg hij een opleiding telecommunicatie. In Libanon was een militaire verbinding en een civiele verbinding in het hoofdkantoor van Fatah. Betrokkene zat bij de civiele verbinding. Betrokkene geeft aan niet in staat te zijn een organogram van de organisatie te maken. Betrokkene ontkent dat hij een spion heeft ontmaskerd. Betrokkene geeft aan dat zijn broer een spion heeft geëxecuteerd, maar dat het niet klopt dat betrokkene die man heeft ontmaskerd. Betrokkene had geen banden met de veiligheidsdienst.

Zijn broer heeft bewerkstelligd dat hij vertrok uit Libanon. Voorts was zijn neef hoofd van alle verbindingsafdelingen. Hij ging naar Djibouti om degene die verantwoordelijk was voor de verbindingen tijdelijk te vervangen. Betrokkene geeft aan dat toen hij bij de PLO kwam er al een code-systeem bestond. Betrokkene geeft aan dat hij zelf in Tunis een code-systeem heeft ontwikkeld, hetgeen hij om de zes maanden aanpaste. Hij kreeg opdracht voor het ontwikkelen van nieuwe systemen van zijn neef die hoofd van de afdeling draadloze verbindingen was. Deze zorgde voor de verspreiding van het systeem. Betrokkene was toen hoofd van de afdeling Tunis. Er werkten acht tot twintig mensen in ploegendienst op de afdeling. Zijn rang was toen eerste luitenant. Hij was in Libanon gewoon soldaat. Pas toen hij naar Tunis ging, kreeg hij de rang van tweede luitenant. In Luanda was hij als enige belast met het verzenden van berichten. Betrokkene legt uit dat alleen zogenoemde gesloten berichten in code werden verstuurd. In Angola en ook in Djibouti heeft hij echter nooit gecodeerde berichten verzonden. Alleen in landen waar troepen waren gestationeerd werden de codes gebruikt. Betrokkene geeft aan dat hij weet dat politieke opposanten van de PLO zonder proces werden vastgehouden en dat er mensen dood gingen in de gevangenschappen van de PLO. Iedereen wist dat. Dat gebeurt overal in de Arabische landen. Het is een feit van algemene bekendheid. Het was geen persoonlijke waarneming, maar dit kwam ook in de media. Betrokkene was er tegen dat er mensen zonder vorm van proces werden vastgehouden en dat er mensen in de gevangenis dood gingen. Hij sprak er met zijn collega's over, maar betrokkene heeft niet openlijk kritiek durven uiten, aangezien hij bang was dat hem hetzelfde zou overkomen als de mensen die onterecht werden vastgehouden. Ondanks dat hij het er niet mee eens was en er niets aan durfde te doen, bleef hij toch trouw aan de PLO. Hij is persoonlijk nimmer betrokken geweest bij het arresteren, verhoren en/of gevangen houden/nemen van opposanten van de PLO. Het enige wat hij deed was schrijven en doorsturen.

De broer van betrokkene had de spion geëxecuteerd. Het kwam vaker voor dat er spionnen werden geëxecuteerd. Daarover werd dan gesproken, want iedereen was daar trots op. Betrokkene zelf heeft nooit iemand gedood of gemarteld en hij is zelf nooit betrokken geweest bij schendingen van mensenrechten.

Betrokkene is wel getuige geweest van het mishandelen van gevangenen. In Tunis ging betrokkene met bewakers van de gevangenis van apparaat zeventien in de gevangenis kaarten. Gevangenen werden dan als bedienden gebruikt en geslagen door de bewakers. Zij werden geschopt en geslagen. Betrokkene heeft hier niet aan mee gedaan. Zijn vrienden die daar bewaker waren, deden dat wel. Dit waren

bijgenaamd slager, Het hoofd van de gevangenis was de man met de schuilnaam Nemer Falastine. De gevangenen liepen verwondingen op door de mishandelingen.

Betrokkene is alleen werkzaam geweest op kantoren en is niet bekend met de opleidingskampen in de Bekaa-vallei.

Tijdens de zitting van 6 maart 2006 heeft betrokkene nogmaals verklaard dat hij de genoemde spion ontmaskerd heeft.

In het in deze zaak uitgebrachte individueel ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 8 juni 2001 is onder meer het volgende weergegeven.

Berichtenverkeer binnen de PLO over politiek gevoelige informatie en instructies voor te plegen terroristische aanslagen geschiedde veelal mondeling van persoon tot persoon, dan wel in cryptische bewoordingen per telefoon. Een lagere verbindingsmedewerker als betrokkene speelde daarbij waarschijnlijk geen rol. Het is evenwel ook de taak van een verbindingsafdeling om interne gesprekken af te luisteren teneinde eventuele spionnen te kunnen ontmaskeren.

De PLO hield rekening met de mening van de Tunesische autoriteiten ten aanzien van het opleggen van gevangenisstraffen en toonde zich terughoudend bij het in hechtenis nemen van medewerkers. Wel werden er voor ernstiger misdragingen door de PLO gevangenisstraffen opgelegd, met name voor die PLO-medewerkers die weigerden in de Zuid-Libische Sahara gewapende dienst te doen.

In de jaren 1983 en 1984 bestonden binnen de PLO verschillende communicatiesystemen naast elkaar. Voor elk communicatiesysteem waren andere functionarissen verantwoordelijk. Het kan mogelijk worden geacht om een nieuw codesysteem te ontwikkelen zonder nauwe betrokkenheid met de militaire veiligheidsdienst van de PLO. Ook is mogelijk dat het door betrokkene genoemde ontwerpen van een nieuw codesysteem niet belangwekkend genoeg was, of voor andere, wellicht meer geheime communicatiesystemen, geen verstrekkende gevolgen had. Voor zeer geheime informatie en voor instructies voor het plegen van terroristische aanslagen werden dergelijke communicatiesystemen niet of nauwelijks gebruikt. Dergelijk berichtenverkeer verliep veelal van persoon tot persoon, of in cryptische bewoordingen per telefoon.

De heer _____ was in de periode 1980-1982 lid van de persoonlijke veiligheidsdienst van Yasser Arafat (Amn Arafat), die de veiligheid en verbindingen rond deze Palestijnse leider verzorgt. Voorzover bekend was de heer _____ geen hoofd van de algemene afdeling verbindingen. Wel is het mogelijk dat de heer _____ als lid van de persoonlijke veiligheidsdienst van Yasser Arafat verantwoordelijk is geweest voor de verbindingen rond Yasser Arafat zelf. De heer _____ vervult thans binnen de Palestijnse Autoriteit in Ramallah de functie van onder-minister van Post en Telecommunicatie.

De heer _____ was in de periode 1985-1987 inderdaad vertegenwoordiger van de PLO in de rang van ambassadeur in Angola. Op de PLO-vertegenwoordiging in Angola functioneerde toen de echtgenote van de heer _____ als secretaresse. Hun zoon _____ was belast met de communicatie-aangelegenheden. Daarnaast was er nog een algemeen administratief medewerker en functionaris voor niet-geclassificeerde berichten op het PLO-kantoor in Angola werkzaam, die Naef heette. Of er in die periode een secretaris aan de PLO vertegenwoordiging in Angola verbonden was met de naam _____ is niet bekend. Ook is niet bekend of in die periode een communicatie-officier genaamd _____ op de PLO vertegenwoordiging werkzaam is geweest. Van de familie _____ is bekend dat zij actief is binnen de PLO. Veel leden van deze familie waren aangesteld in functies rond de Palestijnse leider Yasser Arafat. Of _____ (persoonlijke) lijfwacht van _____ is (geweest), is niet bekend. De Britse journalist Patrick Seale vermeldt echter op bladzijde 33 van zijn boek 'A Gun for Hire' (Londen, 1993) dat _____ chief bodyguard' was.

De plaats Amman El Shatt in Tunis bestaat niet. Het hoofdkantoor van de PLO bevond zich ten tijde van de door betrokkene aangegeven rechtzitting in het plaatsje Hamman Chott in de regio Borj Cedria, op zo'n twintig kilometer afstand van Tunis, vlakbij Hamman-Lif. Hamman Chott is geen wijk in Tunis-stad. De kantoren en woningen van de PLO in het plaatsje Hamman Chott vormden op 1 oktober 1985 doelwit van een Israëlisch bombardement. Er bestaat officieel op Tunesisch grondgebied geen speciale rechtbank van de PLO. Het valt echter niet geheel uit te sluiten dat de PLO eigen (geheime) strafprocedures hanteerde om misdragingen van PLO-functionarissen aan de kaak te stellen. Of ambassadeur Bakla daadwerkelijk heeft terechtstaan en (ter dood) is veroordeeld, valt niet na te gaan. Evenmin valt na te gaan of ambassadeur Bakla inderdaad ter dood is gebracht. Voorzover bekend heeft in Tunesië een dergelijke executie in ieder geval niet in de openbaarheid plaatsgevonden.

In 1973 heeft de Israëlische Mossad diverse aanslagen gepleegd op leden van de PLO, ook in de wijk _____. Bij één van deze aanslagen zijn leden van de familie _____ omgekomen, alsook een lid van de familie _____.

ambtenaar
beveiligd

De heer [] was in 1982 hoofd van de veiligheidsdienst van de PLO, 'Force 17'. Over de ontmaskering in 1982 in West-Beiroet van een spion die voor de Israëlische Mossad zou werken en later zou zijn geëxecuteerd, is niets bekend. Wel werden onder andere door het af luisteren van de verbindingen verschillende spionnen die voor de Libanees-christelijke militie der Falangisten ('Al-Kataeb') zouden werken, ontmaskerd. Het was daarbij een vaste praktijk dat deze spionnen korte tijd later werden geëxecuteerd.

Bij schrijven van 6 juli 2001 heeft betrokkene het volgende aangevoerd in reactie op het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken het volgende aangevoerd. Betrokkene kan zich in grote lijnen verenigen met de inhoud van het ambtsbericht. De plaats welke genoemd staat op pagina vijf van het ambtsbericht is Hammam El Shat's in het Engels en Hammam de la Plage in het Frans. Hammam Chott is dus ook niet de juiste benaming.

Gezien de verklaringen van betrokkene en de eerder genoemde informatie van de minister van Buitenlandse Zaken, gelezen in samenhang met hetgeen overigens bekend is, moet worden geconcludeerd dat betrokkene werkzaam is geweest voor de PLO in de functie van communicatiemedewerker. Hij heeft deze werkzaamheden onder meer verricht in de periode van 1980 tot 1982 in Beiroet.

X Blijkens zijn verklaring bij het aanvullend gehoor van 3 mei 2000, was het bekend dat er spionnen werden geëxecuteerd. Zijn broer [] vertelde daarover. Voorts vermeldt het ambtsbericht van 8 juni 2001 (met kenmerk DPC/AM-43532) dat het vaste praktijk was dat ontmaskerde spionnen die voor de Libanees-christelijke militie der Falangisten werkten, korte tijd later werden geëxecuteerd. Gelet op het voorgaande moet betrokkene hebben wat er met de door hem ontmaskerde spion zou gebeuren.

Derhalve wordt geconcludeerd dat betrokkene zich van het misdadig karakter van het handelen van zijn broer bewust moet zijn geweest.

Conclusie

Gezien het bovenstaande is ten aanzien van de standrechtelijke executie knowing participation van betrokkene vastgesteld. Om te kunnen beoordelen of vanwege dit misdrijf op betrokkene artikel 1F van toepassing is, moet worden vastgesteld of ten aanzien van dit misdrijf ook sprake is van personal participation van betrokkene.

Personal participation

Indien één van de volgende situaties zich voordoet is er sprake van personal participation (zie ook C1/5.13.3.3.1 Vc):

1. indien betrokkene behoorde tot een categorie van personen binnen een organisatie waarvan ik op basis van informatie van de Minister van Buitenlandse Zaken of andere hiertoe geëigende instanties heb geconcludeerd dat aan personen die behoren tot deze categorie en die een verblijfsvergunning aanvragen in Nederland in de regel artikel 1F zal worden tegengeworpen, tenzij de betreffende vreemdeling kan aantonen dat er in zijn individuele geval sprake is van een significante uitzondering;
2. indien uit verklaringen van betrokkene of uit ontvangen informatie blijkt dat betrokkene het misdrijf als bedoeld in artikel 1F persoonlijk heeft gepleegd;
3. indien uit verklaringen van betrokkene of uit ontvangen informatie blijkt dat het misdrijf als bedoeld in artikel 1F onder verantwoordelijkheid van betrokkene als meerdere is gepleegd; of
4. indien uit verklaringen van betrokkene of uit ontvangen informatie blijkt dat het misdrijf als bedoeld in artikel 1F door betrokkene direct is gefaciliteerd, dat wil zeggen dat zijn handelen en/of nalaten in wezenlijke mate ertoe heeft bijgedragen. Onder wezenlijke bijdrage dient te worden verstaan dat de bijdrage een feitelijk effect heeft gehad op het begaan van een misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand de rol van betrokkene had vervuld dan wel indien betrokkene gebruik had gemaakt van mogelijkheden het misdrijf te voorkomen.

Uit de verklaringen van betrokkene en de eerdergenoemde informatie die is verkregen komt naar voren dat het handelen van betrokkene in wezenlijke mate ertoe heeft bijgedragen dat een tegenstander is opgepakt en vervolgens door zijn broer is gedood.

Hiertoe wordt overwogen dat betrokkene de informatie omtrent de betreffende spion heeft doorgegeven en dat naar aanleiding van deze informatie deze tegenstander is opgepakt en buitengerechtelijk is geëxecuteerd. Hierdoor heeft hij de omstandigheden geschapen waaronder zijn broer het genoemde misdrijf heeft kunnen plegen.

Geconcludeerd wordt dat betrokkene door in wezenlijke mate bij te dragen aan het mogelijk maken van het misdrijf geacht wordt daadwerkelijk hieraan te hebben deelgenomen. In dit verband wordt gewezen op de uitspraak van het Joegoslavië-tribunaal dat in de zaak (10 augustus 1995) heeft overwogen dat een verdachte strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn handelen wanneer vast is komen te staan dat hij bewust deelnam aan het begaan van een misdrijf en indien zijn deelname een rechtstreekse en wezenlijke invloed had op het begaan van het misdrijf door zijn daadwerkelijke steun hieraan gedurende, voorafgaande aan of volgend op het misdrijf (rechtsoverweging 692). Onder "wezenlijke invloed" verstaat het Joegoslavië-tribunaal dat de bijdrage een feitelijk effect heeft op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand de rol van de verdachte had vervuld (rechtsoverweging 688).

Voorgaande overwegingen leiden tot de conclusie dat betrokkene, door een wezenlijke bijdrage te leveren aan de gepleegde misdrijven, hier mede verantwoordelijk voor moet worden gehouden en dus als mededader dient te worden beschouwd

Betrokkene heeft ontkend dat hij de standrechtelijke executie direct heeft gefaciliteerd.

Aan deze verklaring kan geen geloof worden gehecht. Hiertoe wordt overwogen dat betrokkene in een eerder stadium, te weten zowel bij het gehoor op 15 september 1993 als ter zitting van de Adviescommissie voor vreemdelingenzaken d.d. 24 augustus 1994, heeft aangegeven dat hij degene is die ervoor zorg heeft gedragen dat de informatie met betrekking tot de spion van de Falangisten aan de afdeling van is doorgegeven. Daarop heeft de broer van betrokkene voornoemde spion geëxecuteerd. Eerst bij het aanvullend gehoor d.d. 3 mei 2000 heeft betrokkene aangegeven dat hij de spion niet heeft aangegeven. Gelet op de omstandigheid dat betrokkene eerst op een dergelijk laat tijdstip zijn eerdere verklaringen op een essentieel onderdeel van zijn relaas herroept, kan aan de ontkenning geen geloof worden gehecht. Dit moet worden aangemerkt als een poging zijn persoonlijke rol te bagatelliseren. Hierbij is van belang dat betrokkene tijdens de zitting van 6 maart 2006 daarentegen verklaard heeft dat hij de genoemde spion wel heeft ontmaskerd en dat hij dit gedaan heeft vanwege zijn werk. Daarbij komt dat blijkens meergenoemd individueel ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken, het afluisteren van verbindingen één van de manieren was waarop spionnen van de Falangisten zijn ontmaskerd. Gelet op de rol van betrokkene, te weten dat hij werkzaam was op die afdeling verbindingen, is zijn ontkenning evenmin overtuigend. Hetgeen betrokkene heeft gedaan past immers in het beeld van de taken van de afdeling van betrokkene.

Voorts kan er niet aan voorbij worden gegaan dat betrokkene zich vrijwillig bij de PLO heeft aangesloten. Dat dit voor hem de enige mogelijkheid was om zich met zijn familie in Libanon te herenigen, wat hier verder ook van zij, doet hier niet aan af.

Daarnaast wordt nog op het volgende gewezen. Betrokkene heeft aangegeven bij het aanvullend gehoor van 3 mei 2000 weinig te weten van de organisatorische kant van de PLO. Dit nu is ongeloofwaardig. Daartoe wordt erop gewezen dat betrokkene meer dan elf jaar deel heeft uitgemaakt van de PLO, dat zijn broer het hoofd van de lijfwacht van één van de oprichters van Al-Fatah, was en dat de oom van

relaas
vwb
spion

betrokkene, die in 1973 in Beiroet is gedood, één van de oprichters van Al-Fatah was (zie Patrick Seale – Met bloed geschreven. De geschiedenis van Abu Nidal, Van Gennep Amsterdam, p. 54 (Ned. vertaling van Abu Nidal. A Gun for Hire)). Gelet op het vorenstaande mag van betrokkene verwacht worden dat hij meer informatie over de PLO en Al-Fatah kan verschaffen dan hij bij het aanvullend gehoor heeft weergegeven, ook als in aanmerking wordt genomen de lange duur van zijn verblijf in Nederland op dat moment. Dit moet dan ook worden aangemerkt als een poging om zijn rol te bagatelliseren. Daarbij is tevens nog in aanmerking genomen nog dat een verbindingsofficier veel informatie door zijn handen krijgt.

Conclusie

Gezien het bovenstaande is ten aanzien van standrechtelijke executie ook personal participation van betrokkene vastgesteld. Derhalve wordt betrokkene individueel voor dit misdrijf verantwoordelijk gehouden.

Toepassing artikel 1F, aanhef en onder a op betrokkene

Betrokkene is gezien hetgeen hiervoor is overwogen persoonlijk verantwoordelijk voor liquidatie. Derhalve is op betrokkene het bepaalde in artikel 1F, aanhef en onder a, van het Vluchtelingenverdrag van toepassing.

Toepassing artikel 1F, aanhef en onder b op betrokkene

Betrokkene is gezien hetgeen hiervoor is overwogen verantwoordelijk voor standrechtelijke executie. Hiervoor is al geconcludeerd dat dit misdrijf moet worden aangemerkt als absoluut niet-politiek misdrijf. Derhalve is op betrokkene het bepaalde in artikel 1F, aanhef en onder b, van het Vluchtelingenverdrag van toepassing zonder dat verder behoeft te worden ingegaan op mogelijke politieke motieven van betrokkene.

Toepassing artikel 1F, aanhef en onder c op betrokkene

Zoals eerder is overwogen draagt betrokkene verantwoordelijkheid voor één of meerdere misdrijven die in strijd zijn met de beginselen en doelstellingen van de Verenigde Naties.

Aan betrokkene wordt echter toegegeven dat hij geen overheidsdienaar is en als zodanig niet zonder meer kennis hoeft te hebben van genoemde beginselen en doelstellingen. Evenmin is gebleken dat betrokkene hiervan uit hoofde van zijn persoonlijk ontwikkelingsniveau kennis had of had behoren te hebben. Ten aanzien van hem kan dan ook niet worden geconcludeerd dat hij verantwoordelijk kan worden gehouden voor het gegeven dat de misdrijven waarvoor hij verantwoordelijk is indruisen tegen de beginselen en doelstellingen van de VN. Derhalve is het bepaalde in artikel 1F, aanhef en onder c, niet op hem van toepassing.

Niet inwilliging van de aanvraag

Voorgaande overwegingen leiden tot de conclusie dat het handelen van betrokkene valt onder artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag en dat betrokkene verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn handelen. Dit betekent dat de genoemde verdragsbepaling op betrokkene van toepassing is.

Voor zover betrokkene een beroep doet op de omstandigheid dat artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag onterecht is tegengeworpen omdat het Openbaar Ministerie bij brief van 21 februari 2002 heeft meegedeeld geen opsporingsonderzoek te starten, wordt het volgende overwogen.

De Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft zich in een aantal zaken over deze problematiek uitgesproken.

Ten eerste wordt overwogen dat de Afdeling Bestuursrechtspraak bij uitspraak van 9 juli 2004, (kenmerk: 200401181/1) heeft geoordeeld dat de toepassing van artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag geen beslissing van het Openbaar Ministerie omtrent een opsporingsonderzoek vereist. Hieruit kan worden afgeleid dat het achterwege laten van een opsporingsonderzoek en de reden hiervoor en derhalve het overgaan

tot strafvervolgning niet van invloed is op het al dan niet toepassen van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag.

Voorts heeft de Afdeling Bestuursrechtspraak bij uitspraak van 13 april 2005 (kenmerk: 200408522/1/V3) geoordeeld dat het beleid zoals neergelegd in de Vreemdelingen-circulaire, C1/5.13.3.3 inzake de knowing en personal participation in redelijkheid gevoerd kan worden. Hieruit kan worden afgeleid dat de bestuursrechtelijke bewijsmaatstaf verschilt van de strafrechtelijke bewijsmaatstaf en dat handelingen in de zin van artikel 1(F) niet hoeven te worden bewezen volgens de in het strafrecht gehanteerde bewijsmaatstaf.

Tenslotte heeft de Afdeling Bestuursrechtspraak bij uitspraak van 27 juni 2005 (kenmerk: 200410057/1/V2) in rechtsoverweging 2.2.2. geoordeeld dat de Minister de vraag of aan de vreemdeling artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag moet worden tegengeworpen, zelfstandig dient te beantwoorden. De conclusie van het Openbaar Ministerie dat een dossier voldoende aanknopingspunten bevat om over te gaan tot strafrechtelijke vervolging wordt niet getrokken aan de hand van dezelfde criteria die de conclusie van de Minister rechtvaardigen dat sprake is van 'knowing en personal participation' in de zin van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag. Bovendien heeft het Openbaar Ministerie niet ten aanzien van alle in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag genoemde misdrijven rechtsmacht en kan het voorts om doelmatigheidsredenen van vervolging afzien. Er zijn geen feiten op grond waarvan tot de conclusie kan worden gekomen dat bovenstaande niet voor betrokkene geldt of van toepassing is.

De toepasselijkheid van artikel 1F leidt tot het oordeel dat betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde. Voorts leidt het ertoe dat betrokkene geen aanspraak kan maken op de bescherming die de overige artikelen van het Vluchtelingenverdrag bieden, en daarmee dat betrokkene niet kan worden aangemerkt als verdragsvluchteling. Derhalve is niet aannemelijk geworden dat er rechtsgrond bestaat voor de verlening aan betrokkene van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29 eerste lid, onder a, van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge het bepaalde in artikel 3.107 van het Vreemdelingenbesluit kan, indien artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag in de weg staat aan het verlenen van een vergunning tot verblijf op grond van artikel 29, eerste lid onder a van de Vreemdelingenwet, aan die vreemdeling evenmin een verblijfsvergunning worden verleend op één van de andere gronden bedoeld in artikel 29 van de Vreemdelingenwet.

Ten aanzien van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (artikel 3 EVRM), dan wel artikel 3 van het Anti-Folterverdrag, wordt het volgende overwogen. Betrokkene heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat juist hij, bij terugkeer naar Tunesië, Egypte of de Palestijnse gebieden een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een door deze artikelen verboden behandeling.

Uit de jurisprudentie met betrekking tot artikel 3 EVRM, met name het arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens van 30 oktober 1991 (RV 1991, 19), inzake *Chahal*, volgt dat het toetsingscriterium van artikel 3 EVRM streng is. Verwijdering is slechts dan onrechtmatig indien moet worden aangenomen dat er *substantial grounds* zijn om te veronderstellen dat sprake is van een *real risk* voor een behandeling die door artikel 3 EVRM wordt verboden. Ten aanzien van het Anti-Folterverdrag dient er eveneens sprake te zijn van *substantial grounds* om te veronderstellen dat *forseeable, real and personal risk* op foltering bestaat (CAT/C/18/D/34/1995, 9 mei 1997, NAV 1997 nr. 9, bijlage 17 en CAT/C/19/D/28/1995, 10 november 1997, NAV 1998 nr. 2, bijlage 13).

Daarbij wordt het volgende overwogen. Betrokkene heeft tijdens de zitting van 6 maart 2006 verklaard dat hij bij een terugkeer naar Israël en/of de Palestijnse gebieden problemen verwacht van de veiligheidsdienst van de PLO. Hieromtrent heeft betrokkene ook verwezen naar het reeds genoemde arrestatiebevel. Overwogen

wordt dat betrokkene geen concrete aanwijzingen heeft aangedragen waaruit de conclusie kan worden getrokken dat hij bij terugkeer naar de Palestijnse gebieden/Israël een behandeling zoals omschreven in artikel 3 EVRM te wachten staat. Betrokkene baseert zich immers slechts op vermoedens. Reeds hierboven is bovendien overwogen dat er geen waarde aan het overgelegde arrestatiebevel kan worden gehecht.

Betrokkene heeft tijdens de zitting van 6 maart 2006 verklaard dat hij bij een terugkeer naar Tunesië te vrezen heeft voor de Tunesische autoriteiten en voor de Palestijnse veiligheidsdienst. Overwogen wordt dat betrokkene hieromtrent geen concrete aanwijzingen heeft aangedragen, maar zich slechts baseert op vermoedens. Betrokkene heeft immers tijdens de zitting van 6 maart 2006 verklaard dat hij niet weet wat hij bij terugkeer naar Tunesië kan verwachten. Voorts wist hij evenmin of de Tunesische autoriteiten naar hem op zoek zijn. Voor een geslaagd beroep op artikel 3 EVRM dan wel artikel 3 Anti-Folterverdrag moeten er op zijn minst individuele feiten en omstandigheden naar voren worden gebracht die de persoon van betrokkene zelf betreffen. Hiervan is in casu niet gebleken.

Met betrekking tot de veiligheidsdienst van de PLO verklaarde betrokkene dat hij gevangenisstraf vreest en de manier van detentie. Overwogen wordt dat betrokkene geen concrete aanwijzingen heeft dat de PLO hem, na twaalf en een half jaar, nog daadwerkelijk zoekt of dat hij, vanwege voornoemde reden, bij terugkeer een risico loopt om te worden onderworpen aan een door artikel 3 EVRM dan wel artikel 3 Anti-Folterverdrag verboden behandeling.

Voorts verklaarde betrokkene dat hij graag terug wil naar Egypte, maar dat het voor hem daar onveilig is omdat de veiligheidsdienst hem zeker vragen zal gaan stellen. Hieromtrent wordt overwogen dat betrokkene onvoldoende geconcretiseerd heeft dat hij vanwege deze omstandigheid bij terugkeer naar Egypte te vrezen heeft te worden onderworpen aan een door artikel 3 EVRM dan wel artikel 3 Anti-Folterverdrag verboden behandeling.

Blijkens de ten aanzien van artikel 3 EVRM ontwikkelde jurisprudentie moet de persoon die zich op dreigende schending van artikel 3 EVRM beroept, aantonen dat er daadwerkelijk concrete redenen zijn, gelegen in de persoonlijke feiten en omstandigheden van betrokkene, die de conclusie rechtvaardigen dat hij bij terugkeer in het land van herkomst het reële gevaar loopt te worden onderworpen aan een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM. Dergelijke feiten of omstandigheden zijn onvoldoende gesteld dan wel gebleken.

Voor zover betrokkene een beroep doet op de door hem gestelde weigering van de Egyptische autoriteiten hem (wederom) toe te laten, wordt het volgende overwogen. Betrokkene heeft een algemeen gesteld document overgelegd dat klaarblijkelijk dateert van augustus 1996, waarin de Egyptische autoriteiten in zijn algemeenheid informatie geven over de relatie tussen een Egyptisch reisdocument en mogelijk verblijfsrecht. Het overgelegde document uit 1998 geeft slechts aan dat betrokkene geen verblijf kan krijgen in Egypte zonder dat er onderzoek heeft plaatsgevonden. Dat betrokkene niet zal worden toegelaten, blijkt uit dit document niet. Dat er sprake is van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM blijkt uit dit document evenmin.

Voor zover betrokkene beoogt met het reguliere gedeelte van zijn aanvraag van 4 augustus 1997 in het bezit te worden gesteld van enige reguliere verblijfsvergunning, wordt het volgende overwogen.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, onder d, van de Vreemdelingenwet, kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet worden afgewezen, indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Ingevolge artikel 3.77, eerste lid, onder a, van het Vreemdelingenbesluit, wordt de aanvraag van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet, op grond van artikel 16, eerste lid, onder d, afgewezen, indien

3 jaren
welke

alciejaan
pc. v. (T)

er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag.

Dienaangaande wordt verwezen naar bovenstaande overwegingen omtrent de toepasselijkheid van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag op betrokkene.

Evenmin komt de vreemdeling, op grond van artikel 3.77 van het Vreemdelingenbesluit, in aanmerking voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 3.4 onder x, van het Vreemdelingenbesluit, zoals dat gold voor de inwerkingtreding van het besluit van 10 september 2003 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit 2000 in verband met het vervallen van het driejarenbeleid (Staatsblad 2003, 364).

alciejaan
nr. 1

Voorts zal worden ingegaan op het bezwaarschrift van 23 april 2003 inzake de ambtshalve reguliere toets.

Betrokkene komt ingevolge C2/9.3 van de Vreemdelingencirculaire in onderlinge samenhang met B1/2.2.4 van de Vreemdelingencirculaire, niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 3.6, onder b, van het Vreemdelingenbesluit, zoals dat gold voor de inwerkingtreding van het besluit van 10 september 2003 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit 2000 in verband met het vervallen van het driejarenbeleid (Staatsblad 2003, 364).

In C2/9.3 van de Vreemdelingencirculaire is bepaald dat de omstandigheid dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid als contra-indicatie geldt voor het verlenen van betreffende ambtshalve verleende verblijfsvergunning regulier. Het algemene beleid inzake de weigering van verblijf bij gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zoals bepaald in B1/2.2.4 van de Vreemdelingencirculaire is van toepassing. Uit B1/2.2.4.1 van de Vreemdelingencirculaire blijkt dat dit algemene beleid voor wat betreft de eerste verblijfsaanvaarding is gebaseerd op de artikelen 3.77 en 3.78 van het Vreemdelingenbesluit.

Voorts wordt hier verwezen naar C1/5.13.3 van de Vreemdelingencirculaire, waar eveneens wordt bepaald dat indien er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1 F van het Vluchtelingenverdrag, deze vreemdeling op grond van artikel 3.77 van het Vreemdelingenbesluit niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning regulier.

Het voorgaande leidt tot het besluit om betrokkene niet in aanmerking te laten komen voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vreemdelingenwet.

Het bezwaarschrift, gericht tegen de beschikking van 27 maart 2003 wordt derhalve ongegrond verklaard.

Voor zover betrokkene een beroep heeft gedaan op "family life" als bedoeld in artikel 8 EVRM wordt het volgende overwogen.

EVRM

De weigering om aan betrokkene verblijf hier te lande toe te staan betekent geen schending van het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Voor zover moet worden aangenomen dat in dit geval sprake is van inmenging in het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven als hiervoor bedoeld, is deze inmenging gerechtvaardigd in het belang van de bescherming van de openbare orde, welk belang wordt bedoeld in het tweede lid van voornoemde Verdragsbepaling.

Tegenover vorenbedoeld - algemeen - belang staat het persoonlijk belang van betrokkene, dat is gediend met het hier te lande onderhouden van het familie- of

gezinsleven met (geboren op), in procedure
voor een verblijfsvergunning regulier. (geboren op
) , houder van een verblijfsvergunning regulier. (geboren
op), uitgeprocedeerd in de asielprocedure.
(geboren op), genaturaliseerd. (geboren op
) , uitgeprocedeerd in de asielprocedure. Afweging van die belangen
leidt in dit geval tot het oordeel dat in redelijkheid aan het algemeen belang meer
gewicht kan worden toegekend.

Daarbij is het volgende in aanmerking genomen.

De toepasselijkheid van artikel 1F in Nederland leidt tot het oordeel dat de
handelingen waarvoor betrokkene verantwoordelijk wordt gehouden ook naar
Nederlands recht zware misdrijven zouden opleveren. Daarbij is ook de aard en de
ernst van de door betrokkene gepleegde feiten meegewogen. Mede ter bescherming
van de openbare orde is het in belang van de Nederlandse staat om te voorkomen dat
Nederland een vrijhaven wordt van personen die dergelijke misdrijven hebben
gepleegd.

Weliswaar bezit het kind een verblijfsvergunning regulier,
doch gelet op zijn meerderjarigheid en het feit dat hij hier ten lande een eigen
gezinsleven leidt kan het genoemde gegeven niet opwegen tegen de belangen van de
Nederlandse staat.

Weliswaar bezit het kind de Nederlandse nationaliteit, doch, gelet op
de jeugdige leeftijd van het kind en op hetgeen hiervoor is overwogen, kan van hem
worden gevergd de vreemdeling te volgen. Hierbij is mede van belang dat de moeder
van het genoemde kind, reeds geruime tijd uitgeprocedeerd is.

Gelet op het bovenstaande kan aan de belangen van de Nederlandse staat meer
belang worden gehecht dan aan de belangen van betrokkene.

Op grond van het bovenstaande komt betrokkene niet in aanmerking voor een
verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dan wel een verblijfsvergunning regulier
voor bepaalde tijd.

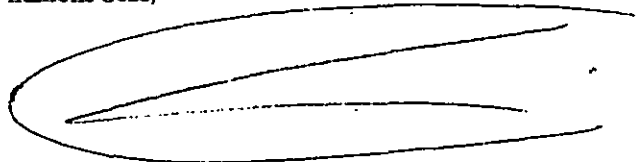
Gelet op het bepaalde bij en krachtens de Vreemdelingenwet en de Algemene wet bestuursrecht;

BESLUIT:

1. Het bezwaarschrift van 5 augustus 1997 ongegrond te verklaren;
2. Het bezwaarschrift van 23 april 2003 ongegrond te verklaren.

Schiphol, - 4 AUG. 2006

De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
namens deze,
het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND),
namens deze,

E. R. M. de Kock

(senior medewerker)

Tegen het besluit de bezwaarschriften ongegrond te verklaren kan een beroepschrift worden ingediend. Daartoe dient betrokkene, of diens wettelijk vertegenwoordiger, zijn bijzonder gemachtigde of advocaat, indien deze verklaart daartoe bepaaldelijk te zijn gemachtigd, een aan de Vreemdelingenkamer van de rechtbank te 's-Gravenhage gericht beroepschrift in te dienen.

Het beroepschrift dient te worden gezonden naar:
Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken (CIV)
Postbus 1601
2003 BR Haarlem

Faxnummer: 023 - 512 67 36 (bewaringszaken en AC-procedures)
Faxnummer: 023 - 512 66 01 (voorlopige voorziening en beroep)

U wordt verzocht hierbij gebruik te maken van het aangehechte informatieblad voor de rechtbank. Zodra het CIV een procedure aan een rechtbank heeft toebedeeld, ontvangt u van de betreffende rechtbank een ontvangstbevestiging. De op de procedure betrekking hebbende stukken dient u eerst nadat u deze ontvangstbevestiging heeft ontvangen bij de behandelende rechtbank in te dienen. U wordt verzocht de op de procedure betrekking hebbende stukken niet aan het CIV te sturen.

Het beroepschrift moet schriftelijk worden ingediend binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is toegezonden.

Van belang is dat ingevolge artikel 6:9 van de Algemene wet bestuursrecht een beroepschrift tijdig is ingediend, indien het voor het einde van de genoemde termijn van vier weken is ontvangen, of indien het voor het einde van deze termijn ter post is bezorgd, mits het in dat geval niet later dan één week na afloop van de termijn is ontvangen.

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht
Nevenzittingsplaats Middelburg

AWB nummer: 06/38436
9309-06-0177

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht

inzake

eiser,
gemachtigde mr. F.A.M. te Braake,
advocaat te Goes,

tegen

de Minister van Justitie,
voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
verweerder,
gemachtigde mr. P. van Zijl,
medewerker bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

I. Procesverloop

Op 4 augustus 1997 heeft eiser aanvragen om toelating als vluchteling en om verlening van een vergunning tot verblijf om klemmende redenen van humanitaire aard ingediend. Verweerder heeft deze aanvragen op 5 augustus 1997 afgewezen. Een verzoek om voorlopige voorziening hangende bezwaar hiertegen is bij uitspraak van 18 augustus 1997 van de fungerend president van de rechtbank 's-Gravenhage toegewezen (AWB 97/8849). Het bezwaar is op 28 november 2001 ongegrond verklaard.

Voorts heeft eiser op 5 september 2002 een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "tijdsverloop tijdens de asielprocedure". Verweerder heeft deze aanvraag op 7 februari 2003 afgewezen, doch deze beschikking op 21 maart 2003 weer ingetrokken, onder gelijktijdige ambtshalve weigering van een verblijfsvergunning onder de genoemde beperking. Het tegen het besluit van 7 februari 2003 gericht bezwaar is beoordeeld als gericht tegen de ambtshalve weigering en op 1 mei 2003 ongegrond verklaard.

Bij uitspraken van 4 mei 2004 (AWB 01/65428 en AWB 03/27105) heeft de rechtbank, nevenzittingsplaats Dordrecht de beroepen tegen de besluiten op bezwaar van 28 november 2001 en 1 mei 2003 gegrond verklaard.

Verweerder heeft op 14 juli 2004 het bezwaar tegen het besluit van 5 augustus 1997 opnieuw

06 feb 07 15:45

AWB nummer: 06/38436

blad 2

ongegrond verklaard. Op 28 april 2005 heeft verweerder eiser medegedeeld dat de beslissing van 14 juli 2004 is ingetrokken.

Bij besluit van 4 augustus 2006 zijn de bezwaren tegen de besluiten van 5 augustus 1997 en 7 februari 2003 alsnog ongegrond verklaard.

Eiser heeft hiertegen op 9 augustus 2006 beroep ingesteld.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 1 december 2006. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig A. Nieuwland-Helou, tolk in de Arabische taal. Ter zitting is het onderzoek in de zaak gesloten.

II. Overwegingen

Met betrekking tot het niet-toelaten van eiser als vluchteling.

1. Eiser heeft gesteld dat hij is geboren op _____ en dat hij staatloos is. Hij verblijft sedert 4 september 1993 als vreemdeling in de zin van de vreemdelingenwetgeving in Nederland. Zijn destijds ingediende aanvragen om toelating als vluchteling en om verlening van een vergunning tot verblijf zijn afgewezen bij het in rechte vaststaande besluit van de Staatssecretaris van Justitie van 28 oktober 1994.

2. De rechtbank, nevenzittingsplaats Dordrecht, heeft in zijn uitspraak van 4 mei 2004 (AWB 01/65428) overwogen dat het besluit van 28 november 2001 diende te worden vernietigd. In het kader van het thans voorliggende beroep wordt daarom overwogen dat bedoelde uitspraak ondanks het onthrekken van een dienovereenkomstige luidend dictum wordt gericht tot vernietiging te strekken.

3. In de uitspraak van 4 mei 2004 is voorts geoordeeld dat de aanvraag onder de vigore van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) moet worden aangemerkt als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, zoals bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, alsmede dat daarbij sprake is van een herhaalde aanvraag in de zin van artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht, als gevolg waarvan de rechtbank de beoordeling van het beroep dient te beperken tot de vraag of nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden aanleiding geven tot een heroverweging van de in rechte vaststaande weigering om eiser toe te laten als vluchteling.

4. De rechtbank heeft daarbij, onder verwijzing naar het oordeel van de fungerend president in de zaak AWB 97/8849 overwogen dat *"dat niet zonder meer kan worden geoordeeld dat de door eiser overgelegde kopie van een arrestatiebevel en foto's niet als relevante nieuwe feiten of veranderde omstandigheden kunnen worden gezien. De overgelegde stukken kunnen dan ook niet zonder nader onderzoek en zonder een deugdelijke motivering ter zijde worden gelegd [...] Gelet op voornoemde uitspraak van de president en de aard van het onderzoek dat te dezen is vereist is het aan verweerder om de authenticiteit van het door eiser overgelegd arrestatiebevel te onderzoeken en om te bezien of, in het licht van zijn standpunt dat eiser niet als een belangrijk lid van de PLO kan worden aangemerkt, de door eiser overgelegde foto's tot heroverweging van de afwijzende beschikking [...] nopen."*

AWB nummer: 06/38436

blad 3

5. De rechtbank stelt op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting vast dat bedoeld nader onderzoek naar de authenticiteit van het arrestatiebevel niet heeft plaatsgehad en voorts dat hiervoor in het bestreden besluit geen reden wordt opgegeven. Eerst in het verweerschrift heeft verweerder onder verwijzing naar ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken van 11 juni 1998 en 8 juni 2001 (DPC/AM-43532) aangegeven dat de authenticiteit van het arrestatiebevel reeds eerder is onderzocht en dat volgens verweerder daarom terecht van nader onderzoek is afgezien. Ter zitting is hierover door verweerders gemachtigde nog verklaard dat de Minister van Buitenlandse Zaken niet bereid zou zijn om het arrestatiebevel opnieuw op authenticiteit te onderzoeken. Daarnaast heeft verweerders gemachtigde gesteld dat ingevolge de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) afschriften van documenten geen nova kunnen inhouden.

6. De rechtbank stelt verder vast dat tegen de uitspraak van 4 mei 2004 geen hoger beroep mogelijk was, zodat verweerder gehouden was onverkort uitvoering te geven aan de opdracht van de rechtbank om met in achtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen. Dit lijdt slechts uitzondering indien het feitelijk, dan wel juridisch onmogelijk is om uitvoering te geven aan de opdracht van de rechtbank. Naar het oordeel van de rechtbank is van een dergelijke bijzonderheid niet gebleken. De door verweerders gemachtigde bedoelde jurisprudentie van de AbRS doet niet af aan de kracht van gewijsde van genoemde uitspraak tussen partijen.

7. Reeds hierom komt het bestreden besluit, voor zover betrekking hebbend op de weigering van een verblijfsvergunning; asiel voor bepaalde tijd, voor vernietiging in aanmerking en is het beroep in zoverre gegrond. Naar het oordeel van de rechtbank is er echter aanleiding om de rechtsgevolgen van het te vernietigen besluit in stand te laten, omdat niet is gebleken van feiten of omstandigheden die nopen tot heroverweging van het in rechte vaststaande besluit om eiser niet toe te laten als vluchteling. Dientoe wordt als volgt overwogen.

8. Met betrekking tot de foto's die eiser bij de onderhavige aanvragen heeft overgelegd en waarop hij met Yasser Arafat staat afgebeeld, is de rechtbank met verweerder van oordeel dat deze als zodanig geen nieuw licht werpen op het relaas van eiser. Eiser heeft deze uitsluitend overgelegd ter ondersteuning van het gestelde dat eiser zou gelden als een belangrijke figuur binnen de PLO. Overigens heeft eiser zelf verklaard dat iedereen met Arafat op de foto kon en dat hij slechts een lagere functie binnen de PLO heeft vervuld.

9. Ook het arrestatiebevel, indien dat voor authentiek moet worden gehouden, houdt geen novum in dat noopt tot het terugkomen op de eerdere weigering van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

10. Hiertoe is van belang dat een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd asiel op grond van artikel 31 van de Vw 2000, het daarop gebaseerde beleid in onderdeel C1/5.13.3 en volgende juncto B1/2.2.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) en artikel 3.107, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) niet wordt verleend aan de vreemdeling ten aanzien van wie ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1 F van het VN-Vluchtelingenverdrag (het Verdrag). In dat artikel - voor zover hier van belang - is bepaald dat de in het Verdrag neergelegde bepalingen niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat hij (a) een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze

AWB nummer: 06/38436

blad 4

misdrijven in het leven te roepen dan wel (b) een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

11. Eiser is volgens zijn verklaring in opdracht van de PLO eind 1980 naar West-Beiroet gestuurd om deel te nemen aan de Palestijnse strijd. Hij heeft gedurende twee jaar aldaar verbleven, was werkzaam bij de afdeling verbindingen en heeft aldaar een opleiding tot communicatie-officier gevolgd. In West-Beiroet heeft eiser als communicatie-officier, onder leiding van Abu Ayad, het hoofd van de Palestijnse veiligheidsdienst, een Libanese spion ontmaskerd. De betreffende persoon zou voor de Mossad en de christelijke milities hebben gespioneerd. Eiser heeft deze informatie doorgegeven aan de afdeling van Abu Ayad, waarna de broer van eiser, die destijds de persoonlijke lijfwacht van Abu Ayad was, de spion heeft geëxecuteerd. Verweerder heeft het gedrag van eiser aangemerkt als een oorlogsmisdrijf begaan tijdens een intern gewapend conflict in de zin van artikel 1 F, aanhef en onder a, van het Verdrag en als een absoluut niet-politiek misdrijf in de zin van artikel 1 F, aanhef en onder b, van het Verdrag.

12. Anders dan eiser heeft betoogd, heeft verweerder niet in strijd met de rechtszekerheid gehandeld door 1 F eerst in het kader van de onderhavige aanvraag tegen te werpen. Verweerder beschikte immers niet over voldoende informatie om dit eerder te doen. In onderhavige zaak is het desbetreffende onderzoek pas na de eerste asielprocedure afgerond met het uitbrengen van het individueel ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 8 juni 2001 (kenmerk DPC/AM-43532). Aanleiding voor het desbetreffende onderzoek zijn met name eisers verklaringen van 3 mei 2000 geweest.

13. Met verweerder is de rechthank van oordeel dat, gelet op genoemd ambtsbericht en bedoelde verklaringen, eiser individueel voor zijn gedragingen verantwoordelijk moet worden gehouden, omdat eiser – anders dan hij stelt – geweten moet hebben wat er met de door hem ontmaskerde spion zou gebeuren en omdat met gedragingen een wezenlijke bijdrage is geleverd aan het gepleegde misdrijf. Zo heeft eiser op pagina 6 van het rapport van aanvullend gehoor van 3 mei 2000 verklaard dat zijn broer de spion had geëxecuteerd en dat hij daarover had verteld. "Het kwam vaker voor dat er spionnen werden geëxecuteerd. Daarover werd gesproken en iedereen was daar trots op. Het merendeel van de spionnen werd zonder proces geëxecuteerd. De mensen spraken daarover en iedereen was er trots op wanneer er weer een spion of collaborateur was geëxecuteerd", aldus eiser. Het ambtsbericht van 8 juni 2001 vermeldt eveneens dat het vaste praktijk was dat ontmaskerde spionnen korte tijd na hun ontmaskering werden geëxecuteerd. Dat – zoals eiser stelt – het ambtsbericht alleen de ontmaskering van Falangistische spionnen meldt, doet aan het voorgaande niet af. Verder wordt evenmin gevolgd eisers stelling dat de informatie van zijn broer niet-objectief kan worden geacht. De door eiser gestelde omstandigheid ten slotte dat er ook rechtbanken actief waren is in het licht van het vorenstaande ook geen reden om te veronderstellen dat in dit geval mogelijk geen sprake is geweest van een buitengerechtelijke executie.

14. De omstandigheid dat het OM heeft besloten om geen strafrechtelijke vervolging jegens eiser in te stellen, doet aan het voorgaande niet af. De AbRS heeft in een uitspraak van 27 juni 2005 (nr. 200410057/1) reeds geoordeeld dat de vraag of een vreemdeling in strafrechtelijke zin als verdachte is aan te merken, niet wordt beantwoord aan de hand van dezelfde criteria als de vraag of er sprake is van personal and knowing participation in de zin van artikel 1 F van het Verdrag. Daarbij komt dat het OM niet voor alle in 1 F genoemde misdrijven rechtsmacht heeft en om doelmatigheidsredenen van vervolging kan afzien.

AWB nummer: 06/38456

blad 5

15. Gelet op het voorgaande heeft verweerder terecht geconcludeerd dat eiser gelet op artikel 1F van het Verdrag is uitgesloten van vluchtelingenrechtelijke bescherming en dat eiser mitsdien niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op asielgerelateerde gronden.

16. Het is niet aannemelijk dat eiser bij gedwongen terugkeer naar Tunesië, hetzij Egypte of Israël en de Palestijnse gebieden zal worden onderworpen aan een door artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) verboden behandeling. Daartoe heeft verweerder terecht overwogen dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat de PLO eiser na twaalf en een half jaar nog daadwerkelijk zoekt. Evenmin is toereikend dat, zoals eiser heeft gesteld, bij eventuele terugkeer naar Egypte de veiligheidsdienst hem vragen zal stellen. Voor wat betreft Tunesië heeft eiser zelf reeds aangegeven dat hij niet weet wat hij bij terugkeer zal kunnen verwachten.

Met betrekking tot de aanvraag om vergunning tot verblijf om klemmende redenen van humanitaire aard en de (ambtshalve) weigering van verlening van verblijfsvergunning onder de beperking 'tijdsverloop in de asielprocedure'.

17. De rechtbank overweegt dat de aanvraag van 4 augustus 1997 onder de vigore van de Vw 2000 moet worden aangemerkt als een aanvraag om verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. "Klemmende redenen van humanitaire aard" geldt daarbij echter niet als een beperking waaronder deze vergunning zou kunnen worden verleend.

18. Uit het thans bestreden besluit blijkt dat verweerder de aanvraag heeft opgevat als een aanvraag om verblijf onder de beperking 'tijdsverloop in de asielprocedure' (voorheen artikel 3.4, eerste lid onder x van het Vb 2000). Ook in de vernietigde beslissing van 28 november 2001 heeft verweerder op deze wijze getoetst. Het betoog van eisers gemachtigde ter zitting dat de aanvraag om verlening van een vergunning tot verblijf op grond van klemmende redenen van humanitaire aard onder de Vw 2000 moet worden beoordeeld als een aanvraag om verlening van verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "conform beschikking Minister", op basis van artikel 3.4, derde lid van het Vb 2000, had dan ook in de eerdere procedure (AWB 01/65428) naar voren moeten worden gebracht. Een en ander kan daarom thans geen onderwerp van geschil zijn.

19. De rechtbank, nevensittingsplaats Dordrecht, heeft verweerders ambtshalve besluit van 1 mei 2003 vernietigd, omdat dit besluit volledig was gebaseerd op verweerders oordeel dat eiser zich schuldig heeft gemaakt aan 1F-gedragingen, welk oordeel was neergelegd in het eveneens door de rechtbank vernietigde besluit van 28 november 2001.

20. Met hetgeen hiervoor is overwogen staat vast dat verweerder thans artikel 1F van het Verdrag op goede gronden aan eiser heeft tegengeworpen. Op grond van artikel 3.77, eerste lid onder a van het Vb 2000 en het beleid in C2/2.9 juncto B1/2.2.4 van de Vc 2000 is er dan sprake van een grond tot het ambtshalve weigeren van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wegens tijdsverloop in de asielprocedure. Het bestreden besluit is derhalve overeenkomstig verweerders beleid tot stand gekomen.

21. Niet is gebleken van feiten of omstandigheden op grond waarvan van het beleid had moeten worden afgeweken. Eisers beroep op zijn gezinsleven met vrouw en kinderen in Nederland leidt niet tot een ander oordeel, aangezien eiser niet eerder tot Nederland is toegelaten en het bestreden besluit geen betrekking heeft op een verblijfstitel die als zodanig eiser in staat stelt tot het uitoefenen van het recht op gezinsleven in Nederland. Voor zover

AWB nummer: 06/38436

blad 6

eiser nog heeft aangevoerd dat hij geen feitelijke toegang zal krijgen tot de Palestijnse gebieden, heeft dat betrekking op verblijf onder de beperking dat men buiten zijn schuld Nederland niet kan verlaten. Dit is thans geen onderwerp van geschil.

22. Het beroep tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wegens tijdsverloop in de asielprocedure is mitsdien ongegrond.

23. De rechtbank ziet onder verwijzing naar overweging 7 in dit geval aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, van de Awb te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde).

III. Uitspraak

De rechtbank 's-Gravenhage,

verklaart het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit van 4 augustus 2006, voor zover dit strekt tot het niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd;

bepaalt dat de desbetreffende rechtsgevolgen in stand blijven;

verklaart het beroep voor het overige ongegrond;

veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,- onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten dient te vergoeden;

Aldus gedaan door mr. J.F.I. Sinack en uitgesproken in het openbaar op 18 JAN. 2007 in tegenwoordigheid van mr. J. Loonstra, griffier.

Rechtsmiddel

Tegen de uitspraak - voor zover deze ziet op het beroep inzake het aanbidsalve weigeren van een verblijfsvergunning - is hoger beroep mogelijk bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Het beroepschrift moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Afschrift verzonden op: 18 JAN. 2007

1989, 1991)

Stichting Ethisch Oordelingsgelden
Diervoet & de Baatke advocaten
J.N. BANK, m. 66.63.10.560

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
06 FEB 2007
ZAAKNR.
AAN: 12
BEHANDELD: DD: PAR:

736-A

Goes, 6 februari 2007
Ref. A/9309.06.0177/F1B

Per telefax: 070-365 1380
Tevens per gewone post

Geachte heer/mevrouw,

Inzake:

Procedurenummer: 06/38436

IND-nummer: 9309.06.0177 V-nummer:

In de bijlage treft u aan het hoger beroepschrift in opgemelde zaak. Ik moge u verzoeken dit in behandeling te willen nemen.

Dankzeggend voor uw medewerking.

Hoogachtend,

F. te Braake

c.c. Ministerie van Justitie, Immigratie- en Naturalisatiedienst, PV Den Bosch

Dietvorst & Te Braake

HOGER BEROEPSCHRIFT EX 95 Vw

Toevoeging aangevraagd

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
van de Raad van State

GEEFT EERBIEDIG TE KENNEN:

Naam	:	
Voornamen	:	
Geboren op	:	
Nationaliteit	:	Onbekende
Adres	:	
Woonplaats	:	
beslissing IND waarvan beroep	:	4 augustus 2006
verzonden	:	4 augustus 2006
uitspraak Rechtbank waarvan hoger beroep	:	18 januari 2007
afschrift verzonden	:	18 januari 2007
IND-nummer	:	9309.06.0177
V-nummer	:	
Procedurenummer	:	06/38436

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
06 FEB 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DO:	PAR:

te dezer zake woonplaats kiezende te 4461 HN Gocs aan de Frans den Hollanderlaan 14, ten kantore van Dietvorst & Te Braake advocaten, van wie Mr. F.A.M. te Braake ten deze bepaaldelijk gevolmachtigd is als advocaat/gemachtigde op te treden en hoger beroep in te stellen tegen de hierna te noemen beslissing van de Rechtbank, **bijlage 1**;

1.

Appellant heeft op 4 augustus 1997 een aanvraag ingediend om toelating als vluchteling en om verlening van een vergunning tot verblijf om klemmende redenen van humanitaire aard. Verweerder heeft deze aanvragen op 5 augustus 1997 afgewezen, **bijlage 2**. Voorts heeft eiser op 5 september 2002 een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "tijdsverloop tijdens de asielprocedure". Verweerder heeft deze aanvraag op 7 februari 2003 afgewezen, **bijlage 3**.

2.

Bij besluit van 4 augustus 2006 zijn de bezwaren tegen de besluiten van 5 augustus 1997 en 7 februari 2003 alsnog ongegrond verklaard. Een kopie hiervan wordt overgelegd, **bijlage 4**.

3.

Tegen de afwijzende beslissing heeft appellant bij de Rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Middelburg beroep ingesteld. Bij beschikking van 18 januari 2007 heeft de Rechtbank onder Awb nummer 06/38436 uitspraak gedaan. Met deze beslissing kan appellant zich niet verenigen en wenst daarom hiertegen de navolgende grieven aan te voeren.

GRIEF I: Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen in rechtsoverweging 16: "Het is niet aannemelijk dat eiser bij gedwongen terugkeer naar Tunesië, hetzij Egypte of Israël en de Palestijnse gebieden zal worden onderworpen aan een door artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) verboden behandeling. Daartoe heeft verweerder terecht overwogen dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat de PLO eiser na twaalf en een half jaar nog daadwerkelijk zoekt. Evenmin is toereikend

Dietvorst & de Braake

-2-

Inzake:IND-nummer : 9309.06.0177V-nummer :Procedurenummer : 06/38436

dat, zoals eiser heeft gesteld, hij eventuele terugkeer naar Egypte de veiligheidsdienst hem vragen zal stellen. Voor wat betreft Tunesië heeft eiser zelf reeds aangegeven dat hij niet weet wat hij bij terugkeer zal kunnen verwachten."

Toelichting: De rechtbank gaat in de bestreden beslissing uit van de authenticiteit van het arrestatiebevel. Het feit dat er twaalf en een half jaar is verstreken na de asielaanvraag ligt volledig aan de IND en niet aan eiser. Bovendien is er geen reden om aan te nemen dat het arrestatiebevel – ook al is deze twaalf en een half jaar oud – thans niet meer zou gelden. In elk geval is er geen enkele aanwijzing dat appellant ondanks het arrestatiebevel niet meer zal worden gezocht. Het enkele tijdsverloop is niet voldoende om de gevaren van artikel 3 EVRM niet actueel te doen zijn. De bestreden beslissing is op dit punt dan ook volstrekt onvoldoende gemotiveerd. Nu het gaat om een schending van artikel 3 EVRM is er ook reden om deze grieven in behandeling te nemen. Het gaat immers om een zodanig misslag in de bestreden beslissing dat deze niet in stand kan blijven en leidt tot schending van artikel 3 EVRM.

GRIEF II: Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 12 overwogen: "Anders dan eiser heeft betoogd, heeft verweerder niet in strijd met de rechtszekerheid gehandeld door II eerst in het kader van de onderhavige aanvraag tegen te werpen. Verweerder beschikte immers niet over voldoende informatie om dit eerder te doen. In onderhavige zaak is het desbetreffende onderzoek pas na de eerste asielprocedure afgerond met het uithangen van het individueel ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 8 juni 2001 (kenmerk DPC/AM-43532). Aanleiding voor het desbetreffende onderzoek zijn met name eisers verklaringen van 3 mei 2000 geweest."

Voorts in rechtsoverweging 15: "Gelet op het voorgaande heeft verweerder terecht geconcludeerd dat eiser gelet op artikel 1F van het Verdrag is uitgesloten van vluchtelingenrechtelijke bescherming en dat eiser mitsdien niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op asielgerelateerde gronden."

Toelichting: De overweging is in strijd met de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Dordrecht d.d. 4 mei 2004, meervoudige Kamer, Awb 01/65428 welke niet alleen voor partijen rechtens onaanastbaar is maar ook voor de rechtbank.

Overwogen is immers in rechtsoverweging 7: "Daarbij zal hij zich evenwel dienen te beraden over de vraag of de rechtszekerheid toelaat dat alsdan aan de afwijzende beslissing feiten en omstandigheden ten grondslag worden gelegd die ten tijde van de eerdere, rechtens onaanastbare beslissing al bekend waren en toen kennelijk geen reden hebben gevormd voor afwijzing van eisers verzoek om toelating als vluchteling.

Het vorenstaande doet er niet aan af dat de rechtbank zich in deze zaak moet beperken tot beantwoording van de vraag of zich na het rechtens onaanastbaar geworden besluit van 28 oktober 1994 nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden hebben voorgedaan die tot een andere beslissing moeten leiden."

Toelichting: De rechtbank Den Haag nevenzittingsplaats Dordrecht heeft rechtens onaanastbaar vastgesteld dat de relevante feiten en omstandigheden bekend waren ten tijde van het eerste asielverzoek. Thans kan de rechtbank niet zondere nadere motivering terugkomen op dat rechtens onaanastbaar standpunt.

Dietvorst & Te Braake

-3-

Inzake:IND-nummer : 9309.06.0177V-nummer :Procedurenummer : 06/38436

GRIEF III: Ten onrechte heeft de rechtbank bepaald dat de rechtsgevolgen van het bestreden besluit van 4 augustus 2006 in stand blijven.

GRIEF IV: Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen in rechtsoverweging 17 en 18:

"17. De rechtbank overweegt dat de aanvraag van 4 augustus 1997 onder de vigore van de Vw 2000 moet worden aangemerkt als een aanvraag om verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. "Klemmende redenen van humanitaire aard" geldt daarbij echter niet als een beperking waaronder deze vergunning zou kunnen worden verleend.

18. Uit het thans bestreden besluit blijkt dat verweerder de aanvraag heeft opgevat als een aanvraag om verblijf onder de beperking 'tijdsverloop in de asielprocedure' (voorheen artikel 3.4, eerste lid onder x van het Vb 2000). Ook in de vernietigde beslissing van 28 november 2001 heeft verweerder op deze wijze getoetst. Het betoog van eisers gemachtigde ter zitting dat de aanvraag om verlening van een vergunning tot verblijf op grond van klemmende redenen van humanitaire aard onder de Vw 2000 moet worden beoordeeld als een aanvraag om verlening van verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder beperking "conform beschikking Minister", op basis van artikel 3.4, derde lid van het Vb 2000, had dan ook in de eerdere procedure (AWB 01/65428) naar voren moeten worden gebracht. Een en ander kan daarom thans geen onderwerp van geschil zijn."

Toelichting: De aanvraag van 4 augustus 1997 betrof een zogenaamde dubbele aanvraag asiel plus klemmende redenen van humanitaire aard. In de procedur Awb 01/65428 heeft de rechtbank de beslissing van de IND in zijn geheel vernietigd waarna de IND op alle punten opnieuw heeft beslist. Er is dan ook geen rechtsregel waarom het standpunt van eiser dat de aanvraag regulier ten onrechte niet is beoordeeld "conform beschikking Minister" op basis van artikel 3.4, derde lid van het Vb, naar voren had dienen te worden gebracht. Ten onrechte heeft de rechtbank dan ook geoordeeld dat zulks geen onderwerp van geschil is.

GRIEF V: Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen in rechtsoverweging 20 en 21:

"20. Met hetgeen hiervoor is overwogen staat vast dat verweerder thans artikel 1F van het Verdrag op goede gronden aan eiser heeft tegengeworpen. Op grond van artikel 3.77, eerste lid onder a. van het Vb 2000 en het beleid in C2/2.9 juncto B1/2.2.4 van de Vc 2000 is er dan sprake van een grond tot het ambtshalve weigeren van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wegens tijdsverloop in de asielprocedure. Het bestreden besluit is derhalve overeenkomstig verweerders beleid tot stand gekomen.

21. Niet is gebleken van feiten of omstandigheden op grond waarvan van het beleid had moeten worden afgeweken. Eisers beroep op zijn gezinsleven met vrouw en kinderen in Nederland leidt niet tot een ander oordeel, aangezien eiser niet eerder tot Nederland is toegelaten en het bestreden besluit geen betrekking heeft op een verblijfstitel die als zodanig eiser in staat stelt tot het uitoefenen van het recht op gezinsleven in Nederland. Voor zover eiser nog heeft aangevoerd dat hij geen feitelijke toegang zal krijgen tot de Palestijnse gebieden, heeft dat betrekking op verblijf onder de beperking dat men buiten zijn schuld Nederland niet kan verlaten. Dit is thans geen onderwerp van geschil."

Dietvorst & te Braake

-4-

Inzake:IND-nummer : 9309.06.0177V-nummer :Procedurenummer : 06/38436

Toelichting: Appellant heeft op 5 augustus 1993 asiel aangevraagd en vervolgens een herhaalde asielaanvraag in 1997. Er zijn diverse periodes aan te wijzen op grond waarvan appellant rechtmatig verblijf in Nederland heeft gehad. In de beroepsgronden is aangegeven dat een aantal van zijn kinderen waaronder een kind welk nog tot zijn gezin behoort de Nederlandse nationaliteit heeft respectievelijk een verblijfsvergunning heeft gekregen. Appellant is van mening dat er sprake is van schending van artikel 8 EVRM en dat de rechtbank had dienen te toetsen aan artikel 8 EVRM. Ten onrechte is dit niet althans op een niet juiste wijze althans op onvoldoende wijze gemotiveerd gebeurd.

REDENEN WAAROM appellant zich wendt tot U met het eerbiedig verzoek de beslissing van de Rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Middelburg d.d. 18 januari 2007 met Awb nummer 06/38436 te vernietigen en opnieuw recht doende, het beroep gegrond te verklaren en de beslissingen van de Immigratie- en Naturalisatiedienst d.d. 5 augustus 1997, 7 februari 2003 en 4 augustus 2006 te vernietigen omdat deze beslissingen onvoldoende zijn gemotiveerd.

Goes, 6 februari 2007

Advocaat

